

Ook al wisten we dat Willy wat sukkelde met de gezondheid, verraste zijn overlijden ons. Willy was immers een echte overlever en kwam steeds terug na een medische tegenslag. Nu valt Willy definitief weg, toch vooral voor zijn directe omgeving. Voor ons, op afstand blijft hij immers in het geheugen even sterk aanwezig. Bij mezelf en vele politieke metgezellen was hij vaak een kompas en politiek voorbeeld die onuitwisbaar het politieke pad van velen mee heeft bepaald. Ik zelf was al zeer jong politiek getriggerd, onder meer door 'Leuven Vlaams' en als Willy Kuijpers in 1971 in het parlement kwam was hij onmiddellijk iemand die mij raakte in mijn politiek bewustzijnsproces. Niet in het minst om zijn non-conformisme. Het zich afzetten tegen normen leek aantrekkelijk voor een puber. Voor Willy was het niet vrijblijvend: hij durfde steeds zichzelf zijn en ingaan tegen politieke zeden die getuigden van zelfgenoegzaamheid. Eenmaal verkozen in het Parlement wilde hij niet behoren tot het establishment en zich in een Kamerzetel nestelen als een van hen. Het niet willen dragen van een das was slechts het symbool van deze ingesteldheid: wars van de heersende mainstream-opvattingen zichzelf blijven in alle omstandigheden en opkomen voor iedereen in de samenleving die dat nodig had, ook als dat niet sympathiek was, not-done was of uitzichtloos leek. Het symbool van de das heb ik van Willy overgenomen en als enige student geneeskunde trotseerde ik de proffen op de examens zonder das, tot ontstentenis bij mijn medestudenten maar alle begrip bij de proffen.

Willy stond altijd op de barricaden. Ook al moest hij daar soms tegen zijn eigen natuur ingaan. Toen ik hem ooit met de wagen van Leuven naar Laakdal bracht voor een activiteit van onze Volksunie afdeling maande hij me om voorzichtiger te rijden. Hij leek echt wel bang. Wat een schril contrast met zijn optreden in bijvoorbeeld de Voerstreek waar hij tussen betogers en tegenbetogers, tussen wandelaars en politie in ging staan terwijl traangasgranaten en stenen letterlijk langs en boven zijn hoofd vlogen.... Ik zie hem zo voor me met parka en zijn wapperende pluimhaar tussen rook en waterkanonnen en wat later ook onderhandelend met de rijkswacht om alle partijen proberen te bedaren. In de politieke actie kende hij plots geen gevaar en nam het hogere na te streven doel het plots over. Deze zelfde vorm van roekeloosheid, inzet van eigen lijf en leden zag je ook telkens als hij het opnam voor de vele volkeren in de wereld die hij met zijn persoonlijke inzet een stem hielp geven. Zijn politiek instinct nam het dan over van voorzichtigheid en zo wierp hij zich zonder reserve in de frontlinie van de politieke actie van Koerden en Basken, Kosovaren en Eritreeërs en nog heel veel andere volkeren. Als leerkracht had hij tevens de vaardigheden om jonge mensen te motiveren en te betrekken in de actie. Talloze reizen organiseerde hij naar Baskenland en zorgde daardoor voor een vruchtbare bodem waar het engagement van vele Vlaamsgezinden kon wortelen en verruimen naar een Europees en mondiaal niveau.

Wie Willy Kuijpers zegt, denkt ook wel eens 'chaos'. Vooral in de betekenis van een overvloed aan ideeën, het durven improviseren in moeilijke omstandigheden. Dat je *niet moeten hopen om te ondernemen, niet slagen om te volharden* is op zijn lijf geschreven. Het idee, de actie dreef hem mateloos. Die chaos zagen we bijvoorbeeld wel eens in de Kiekenstraat in Leuven waar we met de afdeling 'VU-Jongeren-KU Leuven' onderdak vonden. Daar stonden Willy en zijn medewerkers met het 'Centrum voor mensen met vragen' klaar om een antwoord te vinden voor de meest onmogelijke toestanden. Soms lukte het, vaak niet maar de wil was er.

Bij dit alles zouden we bijna vergeten dat Willy een zeer overtuigde Vlaamsgezinde was. Meer dan vandaag was dit flamingantisme voor Willy een noodzaak om de Vlaming te emanciperen. Vlamingen en onze taal hadden een halve eeuw geleden nog niet de posities die ze verdienden. Aan de

universiteit, in banken en bedrijven, het leger, de administratie ... waren Vlamingen vaak nog tweederangsburgers. Het streven naar meer zelfbestuur was voor die generatie de weg naar emancipatie van de Vlamingen. Vandaag is dat gevoel van achterstelling volledig weg: Vlamingen studeren aan alle Europese universiteiten, vinden hun weg in (inter)nationale instellingen en bedrijven. Jongeren voelen dit streven naar Vlaams zelfbestuur eerder als remmend dan innoverend. Voor Willy Kuijpers en zijn generatie was het geen romantisch nationalisme maar een hefboom om de Vlamingen hun plaats in de wereld te geven. Ondertussen heeft zijn streven dermate vruchten afgeworpen dat de jongeren van vandaag het oorspronkelijke idealisme niet meer begrijpen of aanvoelen. Dat wil alleen maar zeggen Willy, dat jij en je generatiegenoten zeer succesvol waren.

Ondertussen kent Vlaanderen en de wereld andere uitdagingen en zou bij Willy het klimaat en de vluchtelingenproblematiek ongetwijfeld hoog op zijn agenda staan. Willy zag mensen graag. Zijn politieke actie was er om hun leven te verbeteren. Dat beoogde hij op de politieke bühne evengoed als op het zeer lokale, zelfs persoonlijke niveau. De manier waarop hij en zijn vrouw Lieve vele mensen die nood hadden aan structuur, een dak, eten ...opvingen in hun eigen huis is daar het levende bewijs van. Dank je Willy voor zo veel inspiratie, inzet en energie.

Patrik Vankrunkelsven